

Temps d'Advent: preparar la vinguda del Senyor

El Senyor no s'ha retirat del món, no ens ha deixat sols. L'Advent és un temps en què l'Església crida els seus fills a vigilar, a estar desperts per rebre Crist que passa, Crist que ve. Article sobre aquest temps de l'any litúrgic.

26/11/2020

**Temps d'Advent: preparar la vinguda
del Senyor**

«Concediu, Senyor, als vostres fidels d'acollir amb bones obres la vinguda del vostre Fill Jesucrist, perquè, comptats entre els elegits a la seva drete, posseeixin en herència el Regne del cel». Aquestes paraules de l'oració col·lecta del diumenge primer d'advent il·luminen amb gran eficàcia el peculiar caràcter d'aquest temps, amb el qual s'inicia l'any litúrgic. Fent-se ressò de l'actitud de les verges prudents de la paràbola evangèlica, que van saber tenir a punt l'oli per les noces de l'Espòs,[1] l'Església crida els seus fills a *vigilar*, a estar desperts per rebre *Crist que passa*, Crist que ve.

Temps de presència

El desig de sortir a la trobada, de preparar la vinguda del Senyor,[2] ens posa davant del terme grec *parusia*, que el llatí tradueix com a *adventus*, d'on sorgeix la paraula *Advent*. De fet, *adventus* es pot

traduir com a “presència”,
“arribada”, “vinguda”. No es tracta, a
part d’això, d’una paraula encunyada
pels cristians: en l’Antiguitat
s’utilitzava en l’àmbit profà per
designar la primera visita oficial d’un
personatge important —el rei,
l’emperador o un dels seus
funcionaris— amb motiu de la seva
presa de possessió. També podia
indicar la vinguda de la divinitat, que
surt de la seva ocultació per
manifestar-se amb força, o que se
celebra en el culte. Els cristians van
adoptar el terme per expressar la
seva relació amb Jesucrist: Jesús és el
Rei que ha entrat en aquesta pobra
“província”, la nostra terra, per
visitar-nos a tots; un Rei que convida
a participar en la festa del seu
Advent a tothom qui creu en Ell,
tothom qui està segur de la seva
presència entre nosaltres.

En dir *adventus*, els cristians
afirmaven, senzillament, que Déu és

aquí: el Senyor no s'ha retirat del món, no ens ha deixat sols. Encara que no el puguem veure o tocar, com passa amb les realitats sensibles, Ell és aquí i ens ve a visitar de moltes maneres: en la lectura de la Sagrada Escriptura; en els sagraments, especialment en l'Eucaristia; en l'any litúrgic; en la vida dels sants; en tants episodis, més o menys prosaics, de la vida quotidiana; en la bellesa de la creació... Déu ens estima, coneix el nostre nom, tot el que és nostre li interessa i és sempre present al nostre costat. Aquesta seguretat de la seva presència, que la litúrgia de l'Advent ens suggereix discretament, però amb constància al llarg d'aquestes setmanes, no esbossa cap imatge nova del món davant dels nostres ulls? "Aquesta certesa que la fe ens dóna fa que mirem amb una claror nova allò que ens volta, i que, mentre tot resta igual, vegem que tot és diferent, perquè tot és expressió de l'amor de Déu".[3]

Una memòria agraïda

L'Advent ens convida a aturar-nos, en silenci, per captar la presència de Déu. Són dies en què cal tornar a considerar, amb paraules de sant Josepmaria, que “Déu està contínuament al nostre costat. — Vivim com si el Senyor estigués allà lluny, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora. I hi està com un Pare amorós —a cadascun de nosaltres ens estima més que totes les mares del món puguin estimar els seus fills —, ajudant-nos, inspirant-nos, beneint... i perdonant”.[\[4\]](#)

Si ens amarem d'aquesta realitat, si la considerem sovint en el temps d'Advent, ens sentirem animats a adreçar-li la paraula amb confiança en l'oració, i moltes vegades durant el dia; li presentarem els sofriments que ens entristeixen, la impaciència i les preguntes que broten del nostre

cor. És aquest un moment oportú perquè creixi en nosaltres la seguretat que Ell ens escolta sempre. «A vós elevo la meva ànima, Senyor; Déu meu, en vós confio, que no en tingui un desengany».[5]

Comprendrem també com els girs de vegades inesperats que pren cada dia són gestos personalíssims que Déu ens dirigeix, signes de la seva mirada atenta sobre cadascun de nosaltres. Acostumem a estar molt atents als problemes, a les dificultats, i de vegades amb prou feines ens queden forces per percebre tantes coses boniques i bones que venen del Senyor. L'Advent és un temps per considerar, més sovint, com Ell ens ha protegit, guiat i ajudat en les vicissituds de la nostra vida; per lloar-lo per tot el que ha fet i continua fent per nosaltres.

Aquest estar desperts i vigilants davant dels detalls del nostre Pare

del cel arrela en accions de gràcies. Es crea així en nosaltres una memòria del bé que ens ajuda fins i tot en l'hora fosca de les dificultats, dels problemes, de la malaltia, del dolor. «L'alegria evangelitzadora — escriu el Papa— sempre brilla sobre el rerefons de la memòria agraïda: és una gràcia que necessitem demanar».[6] L'Advent ens convida a escriure, per dir-ho així, un diari interior d'aquest amor de Déu per nosaltres. “M'afiguro —deia sant Josepmaria— que vosaltres, com jo mateix, en pensar en les circumstàncies que han acompanyat la vostra decisió d'esforçar-vos a viure del tot la fe, regraciareu molt el Senyor, tindreu el convenciment sincer —sense falses humilitats— que no hi cap mèrit per la nostra banda”.[7]

Déu ve

Dominus veniet![8] Déu ve! Aquesta breu exclamació obre el temps d'advent i ressona especialment al llarg d'aquestes setmanes i, després, durant tot l'any litúrgic. Déu ve No es tracta simplement que Déu hagi vingut, de quelcom del passat; ni tampoc no és un simple anunci que Déu vindrà, en un futur que podria no tenir excessiva transcendència per al nostre avui i ara. Déu ve: es tracta d'una acció sempre en marxa; està passant, passa ara i continuarà passant a mesura que transcorri el temps. En tot moment, "Déu ve": a cada moment de la història, continua dient el Senyor: «El meu Pare continua treballant, i jo també treballo».[9]

L'Advent ens convida a prendre consciència d'aquesta veritat i a actuar-hi en conseqüència. «ja és hora que us desvetlleu!»; «vetlleu en tot moment»; «El que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu!».

[10] Són crides de la Sagrada Escriptura en les lectures del diumenge primer d'Advent que ens recorden aquestes vingudes constants, *adventus*, del Senyor. No ahir, no demà, sinó avui, ara. Déu no està sol al cel, desinteressat de nosaltres i de la nostra història; en realitat, Ell és el Déu que ve. La meditació atenta dels textos de la litúrgia de l'Advent ens ajuda a preparar-nos perquè la seva presència no ens passi desapercebuda.

Per als Pares de l'Església, la “vinguda” de Déu —contínua i, per dir-ho així, connatural amb el seu mateix ser— es concentra en les dues vingudes principals de Crist: la de la seva encarnació i la de la seva tornada gloriosa al final de la història.[11] El temps d'Advent es desenvolupa entre aquests dos pols. En els primers dies se subratlla l'espera de l'última vinguda del

Senyor al final dels temps. I, a mesura que s'apropa el Nadal, es va obrint camí la memòria de l'esdeveniment de Betlem, en el qual es reconeix la plenitud del temps. «Per aquestes dues raons l'Advent se'ns manifesta com a temps d'una expectació pietosa i alegre».[12]

El prefaci I d'Advent sintetitza aquest doble motiu: «Ell, quan vingué per primera vegada, humil, i fet semblant als homes, [el Senyor] dugué a terme el pla de redempció preparat en l'antiga aliança i ens obrí el camí de salvació eterna; així, quan vindrà per segona vegada, en glòria i majestat, ell mateix ens donarà els béns que ara esperem, tot vetllant, confiats en la seva promesa».[13]

Dies d'espera i esperança

Una nota fonamental de l'Advent és, per tant, la de l'espera; però una espera que el Senyor ve a convertir en esperança. L'experiència ens

mostra que ens passem la vida esperant: quan som nens volem créixer; en la joventut aspirem a un amor gran, que ens ompli; quan som adults busquem la realització en la professió, l'èxit determinant per a la resta de la nostra vida; quan arribem a l'edat avançada aspirem al merescut descans. Tanmateix, quan aquestes esperances es compleixen, o també quan naufraguen, percebem que això, en realitat, no ho era tot. Necessitem una esperança que vagi més enllà del que podem imaginar, que ens sorprengui. Així, encara que hi hagi esperances més o menys petites que dia a dia ens mantenen en camí, en realitat, sense la gran esperança —la que neix de l'Amor que l'Esperit Sant ha posat en el nostre cor^[14] i aspira a aquest Amor —, amb totes les altres no n'hi ha prou.

L'Advent ens anima a preguntar-nos què esperem, quina és la nostra

esperança. O, més en profunditat, quin sentit té el meu present, el meu avui i ara? «Si el temps no és ple d'un present carregat de sentit —deia Benet XVI— l'espera pot ser insuportable; si s'espera alguna cosa, però en aquest moment no hi ha res, és a dir, si el present és buit, cada instant que passa sembla exageradament llarg, i l'espera es transforma en un pes massa gran, perquè el futur és del tot incert. En canvi, quan el temps està carregat de sentit, i en cada instant percebem una cosa específica i positiva, llavors l'alegria de l'espera fa el present més valuós».[15]

Un Betlem per al nostre Déu

El nostre temps present té un sentit, perquè el Messies, esperat durant segles, neix a Betlem. Juntament amb Maria i Josep, amb l'assistència dels nostres àngels custodis, l'esperem amb il·lusió renovada. En venir Crist

entre nosaltres, ens ofereix el do del seu amor i de la seva salvació. Per als cristians, l'esperança està animada per una certesa: el Senyor és present al llarg de tota la nostra vida, en el treball i en els afanys quotidians; ens acompanya i un dia eixugarà també les nostres llàgrimes. Un dia, no massa llunyà, tot trobarà el seu compliment en el regne de Déu, regne de justícia i de pau. «El temps d'Advent ens torna l'horitzó de l'esperança, una esperança que no decep perquè està fundada en la Paraula de Déu. Una esperança que no decep, senzillament perquè el Senyor no decep mai».[16]

L'Advent és un temps de presència i d'espera de l'etern; un temps d'alegria, d'una alegria íntima que res no pot eliminar: «El vostre cor s'alegrarà —promet Jesús als seus deixebles— quan us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà».[17] El goig en el moment

de l'espera és una actitud profundament cristiana, que veiem plasmada en la Santíssima Mare de Déu: Ella, des del moment de l'Anunciació, «que esperà, plena d'amor, la Mare Verge»[18] la vinguda del seu Fill, Jesucrist. Per això, Ella també ens ensenya a esperar sense ànsia l'arribada del Senyor, al mateix temps que ens preparem interiorment per a aquesta trobada, amb la il·lusió de “construir amb el cor un Betlem per al nostre Déu”.[19]

Juan José Silvestre

.....

[1] Cf. *Mt* 25, 1 seg.

[2] Cf. 1 *Te* 5, 23.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 144.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 267.

[5] *Missal Romà*, I Diumenge d'Advent, antífona d'entrada. Cf. *Sl* 24 (25), 1-2.

[6] Francesc, exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* (24.XI.2013), núm. 13.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 1.

[8] Cf. *Missal Romà*, Fira III de les setmanes I-III d'Advent, Antífona d'entrada. Cf. *Za* 14, 5.

[9] *Jn* 5, 17

[10] *Rm* 13, 11; *Lc* 21, 36; *Mc* 13, 37.

[11] Cf. Sant Ciril de Jerusalem, *Catequesis*, 15, 1: p. 33, 870 (II Lectura de l'Ofici de Lectures del I Diumenge d'Advent).

[12] Calendari Romà, normes universals sobre l'any litúrgic i sobre el calendari, núm. 39.

[13] *Missal Romà*, Prefaci I d'Advent.

[14] Cf. *Rm* 5, 5

[15] Benet XVI, Homilia I vigílies del I Diumenge d'Advent, 28.XI.2009.

[16] Francesc, *Angelus*, 1.XII.2013.

[17] *Jn* 16, 22

[18] *Missal Romà*, Prefaci II d'Advent.

[19] Notes d'una meditació, 25.XII. 1973 (AGP, biblioteca, P09, p. 199). Publicat a Àlvar del Portillo, *Caminar con Jesús. Al compás del año litúrgico*, Ed. Cristiandad, Madrid 2014, p. 21.

dev.opusdei.org/ca-es/article/temps-
dadvent-preparar-la-vinguda-del-
senyor/ (06/08/2025)